

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/4/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200611
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200611.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: M. S., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť India, posledný pobyt v zahraničí W., toho času umiestnený v V., zastúpený Martinom Škamlom, advokátom, Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického č. 15, Žilina, proti odporcovi: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, Trieda SNP č. 35, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-023/2015 zo dňa 27.04.2015 o zaistení, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1. júna 2015 č.k. 10Sp/42/2015-36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1. júna 2015 č. k. 10Sp/42/2015-36 m e n í tak, že rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-023/2015 zo dňa 27.04.2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r i a d ť u j e , aby bol M. S., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť India, toho času umiestnený v V. bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Odporca j e p o v i n ť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 2.225,06 Eur (titulom náhrady trov právneho zastúpenia) do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu Martina Škamlu, advokáta, Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického č. 15, Žilina.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-023/2015 zo dňa 27.04.2015, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 27.04.2015 na čas nevyhnutne potrebný,

najviac do 27.10.2015 na účel výkonu administratívneho vyhostenia a umiestnil ho do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Rozhodol na pojednávaní dňa 01.06.2015 po tom, čo sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu odporcu, prednesmi zástupcov účastníkov konania, výpoveďou navrhovateľa, ako aj výpoveďou svedkyne, družky navrhovateľa F. J.. Krajský súd uviedol, že dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne, náležité posúdené aj po právnej stránke.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že rozhodnutie odporcu je nezákonné, pretože odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa skúmal jeho vyhostiteľnosť len v súvislosti s dĺžkou lehoty na vybavenie náhradného cestovného dokladu, avšak opomenul skúmať jeho vyhostiteľnosť aj v súvislosti so situáciou v krajine, do ktorej má byť vyhostený uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Poukázal na to, že odporca vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku ako aj v prednese na pojednávaní pred súdom uviedol, že v rámci správneho konania sa dostatočne vysporiadal s podmienkami pre zaistenie navrhovateľa za účelom jeho administratívneho vyhostenia a to za situácie, keď navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiava nelegálne, bez platného cestovného pasu a vykonateľným rozhodnutím č. PPZ - HCP-PO6-ZVC-4-020/2015 zo dňa 27.04.2015 bolo rozhodnuté o jeho administratívnom vyhostení na územie Indie s tým, že účastníkovi konania bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu dvoch rokov a nebola mu určená lehota na vycestovanie z územia Slovenskej republiky. Zároveň uviedol, že India je domovskou krajinou účastníka konania, je bezpečná a v tejto krajine nehrozí žiaden konflikt, pričom práva všetkých Indov na slobodné vycestovanie z krajiny ako aj slobodný návrat do domovskej krajiny sú garantované.

Krajský súd uviedol, že tak ako odporca, správnosť jeho postupu pri posudzovaní otázky efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa vyvodil zo skutočnosti, že správny orgán sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení zaoberal tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie a či účastník konania je vyhostiteľný, ktoré skutočnosti aj v odôvodnení rozhodnutia dostatočne odôvodnil, keď poukázal na preverovanie informácií týkajúcich sa dĺžky návratovej procedúry štátnych príslušníkov Indie a to v informačných systémoch policajného zboru. Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplýva, že navrhovateľ v Zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 14.01.2015 uviedol, že v domovskej krajine mu nič nehrozí, nikdy tam nebol trestne stíhaný a nie je ani politicky aktívny. Za takejto situácie preto podľa krajského súdu nemožno považovať túto odvoláciu námietku navrhovateľa za dôvodnú, pretože efektívnosť a účelnosť jeho zaistenia na účel výkonu administratívneho vyhostenia bola správnym orgánom dostatočne preukázaná a v rozhodnutí odôvodnená.

K námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu ohľadom družky navrhovateľa F. J. a ich syna Z. J., pretože navrhovateľ nemal dostatok času zabezpečiť akékoľvek doklady o narodení svojho dieťaťa a správny orgán na túto skutočnosť nevypočul ani jeho družku, a že zisťovanie výlučne v evidencii polície bolo nedostatočné krajský súd uviedol, že skutočnosť, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky družku, s ktorou nemá riadne osvedčený vzťah správnym orgánom nebola zamlčaná, a toto je skonštatované aj v napadnutom rozhodnutí. Vzťah navrhovateľa k jej synovi Z. J. nebol v správnom konaní preukázaný a nepodarilo sa ho vylustrovať ani v žiadnych informačných systémoch SR.

Krajský súd k tomu dodal, že z obsahu administratívneho spisu priamo vyplýva, že navrhovateľ sa zápisnične v správnom konaní vyjadril dňa 14.01.2015 (č. s. PPZ - HCP -PO6-ZVC-4-006/2015), kde popísal cestu z Indie až na územie Slovenskej republiky, ako aj výslovne uviedol, že v Belgicku sa v novembri 2012 zoznámil s F. J., s ktorou sa im narodil syn dňa 17.05.2014. Navrhovateľ mal preto dostatok času správnemu orgánu preukázať svoj vzťah k maloletému Z. J., ak tvrdil, že ide o jeho syna. Skutočnosť, že otcom maloletého by mal byť navrhovateľ pritom vyplynula iba zo svedeckej výpovede F. J. pred súdom na pojednávaní dňa 01.06.2015, ktorá však túto skutočnosť predložením rodného listu maloletého nepreukázala, pretože v rodnom liste maloletého (preklad z holandského jazyka zo dňa

18.12.20143, č.l. 22 a nasl. spisu) meno otca dieťaťa nie je uvedený.

Podľa krajského súdu neobstojí preto ani ďalšia odvolacia námietka navrhovateľa týkajúca sa nedostatočných dôvodov rozhodnutia, ak v rozhodnutí odporca iba konštatoval, že postupoval v súlade s čl. 8 Dohovoru, avšak neuvádza žiadnu konkrétnu úvahu, resp. konkrétne skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru, že zásah do rodinného a súkromného života navrhovateľa, jeho syna a družky je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky alebo ochrany práv a slobôd iných, pretože z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva záver, že navrhovateľ má družku, nebol však preukázaný jeho vzťah k jej synovi Z. J., preto nemožno hovoriť o obmedzovaní práva navrhovateľa na rodinný život.

Účelnosť a efektívnosť zaistenia bola odporom pritom odvodená od existencie vykonateľného administratívneho rozhodnutia o vyhostení, s tým, že podľa názoru krajského súdu navrhovateľ môže námietky presahujúce rámec súdneho prieskumu rozhodnutia o zaistení uplatniť v konaní o prieskume rozhodnutia o administratívnom vyhostení cudzinca.

K odvolacej námietke navrhovateľa, ktorou namietal stanovenie doby zaistenia, pretože odporcom stanovená lehota je maximálnou dobou zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov krajský súd uviedol, že takáto dĺžka lehoty bola dostatočne odôvodnená, pričom lehota je počas celého zaistenia navrhovateľa monitorovaná a v zmysle platného zákona o pobyte cudzincov (§ 90 ods. 1 písm. d/ má zaistená osoba právo požiadať správny orgán o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania zaistenia, pričom tento je povinný o takejto žiadosti vydať rozhodnutie so všetkými obsahovými a formálnymi náležitosťami, vrátane poučenia o opravnom prostriedku. Zaistená osoba môže potom následne podať návrh na preskúmanie takéhoto rozhodnutia v rámci správneho súdnictva postupom podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. (názor vyslovený v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 557/2012 - 39).

Podľa krajského súdu neobstojí ani odvolacia námietka o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu vo vzťahu k možnosti aplikácie alternatív zaistenia a uloženia niektoej z povinností podľa § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov. Krajský súd poukázal na to, že odporca vo vyjadrení k opravnému prostriedku uviedol, že využitie alternatív zaistenia je iba možnosťou správneho orgánu, nie však jeho povinnosťou. Odporca pritom nevyužitie tejto alternatívy zaistenia v rozhodnutí odôvodnil tým, že navrhovateľ nepreukázal správne mu orgánu zabezpečenie ubytovania a ani dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie pobytu. Správnosť uvedeného záveru podľa krajského súdu možno prijať aj z obsahu administratívneho spisu, ktorý bol oboznámený účastníkom konania a zástupcom na pojednávaní dňa 01.06.2015, pretože aj keď navrhovateľ v Zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 14.01.2015 po poučení zo strany správneho orgánu uviedol, že má zabezpečené ubytovanie u svojej priateľky v Moldave nad Bodvou a má aj nejaké finančné prostriedky od svojej rodiny na zabezpečenie svojho pobytu na území Slovenskej republiky, tieto skutočnosti správne mu orgánu žiadnym spôsobom nepreukázal. Z týchto dôvodov preto aj túto odvoláciu námietku hodnotil krajský súd ako neopodstatnenú.

K námietke navrhovateľa, že v konaní došlo aj k vade, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, pretože odporca navrhovateľovi nedal možnosť sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia, resp. opomenul uviesť, ako sa s jeho vyjadrením vysporiadal, krajský súd uviedol, že táto odvolacia námietka navrhovateľa nie je dôvodná, pretože v administratívnom spise odporcu sa nachádzajú Zápisnice o vyjadrení účastníka konania podľa 22 ods. 1 zákona č. 71/1976 Zb. o správnom konaní zo dňa 14.01.2015 a 27.04.2015 spísané v prítomnosti navrhovateľa ako aj tlmočníka do jazyka punjab, z ktorých vyplýva, že navrhovateľovi bolo poskytnuté potrebné právne poučenie a to vrátane poučenia podľa § 33 a 34 Správneho poriadku a navrhovateľ vyhlásil, že si je vedomý, čo sa mu kladie za vinu, aké sú zistenia správneho orgánu a čo tvorí podklad pre rozhodnutie a tiež si je vedomý, k čomu sa má vyjadrovať a okrem tvrdenia, že na území Slovenskej republiky má družku a syna voči zisteniam správneho orgánu žiadnym spôsobom nenamietal.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odporca sa podľa krajského súdu vo svojom rozhodnutí zaoberal účelom zaistenia, ako aj odôvodnením potrebnej predpokladanej dĺžky zaistenia, účelnosťou a efektívnosťou zaistenia. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom a závermi odporcu v napadnutom rozhodnutí, námietkam navrhovateľa nevyhovel

a napadnuté rozhodnutie v zmysle § 250q ods. 2 O. s. p. ako zákonné potvrdil.

II.

Odvolaie navrhovateľa

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že s uvedeným rozhodnutím v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP, teda z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ poukázal na to, že v podanom opravnom prostriedku namietal, že odporca neskúmal účelnosť jeho zaistenia vo vzťahu k situácii v krajine, do ktorej má byť vyhostený. Navrhovateľ pritom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 1Sža/31/2014 zo dňa 02.09.2014, v ktorom sa uvádza: „Odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že správny orgán už v čase zaistenia navrhovateľa, tobož v konaní o administratívnom vyhostení, mal mať k dispozícií aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený.“

Krajský súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú, nakoľko sa podľa jeho názoru odporca zaoberal tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie a či je účastník konania vyhostiteľný, ktoré skutočnosti aj v odôvodnení rozhodnutia dostatočne odôvodnil, keď poukázal na preverovanie informácií týkajúcich sa dĺžky návratovej procedúry štátnych príslušníkov Indie v systémoch policajného zboru.

Vyššie uvedený záver krajského súdu podľa navrhovateľa nie je správny, nakoľko zisťovanie skutočností, koľko trvá návrat štátnych príslušníkov Indie do domovskej krajiny rozhodne nemožno stotožniť so zaobstaraním si správy o aktuálnej situácii v krajine, do ktorej má byť navrhovateľ vyhostený. Takéto správy sa v spise v konaní o administratívnom vyhostení a zaistení navrhovateľa nenachádzajú. Povinnosti zistiť skutočný stav veci v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku odporcu nezbavovalo ani vyjadrenie navrhovateľa, že mu v domovskej krajine nič nehrozí.

V podanom opravnom prostriedku ďalej navrhovateľ namietal, že odporca nedostatočne zistil skutočný stav veci ohľadom jeho tvrdení, že na území Slovenskej republiky má družku a syna. Odporca v rozhodnutí o zaistení dospel k záveru, že žiadna osoba menom Z. J., nar. 17.05.2014, št. prísl. Belgicko nie je v informačných systémoch polície evidovaná. Taktiež odporca zistil, že ani F. J., nar. XX.XX.XXXX. v informačných systémoch polície nemá evidovaného takéhoto syna.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 01.06.2015 bolo zistené, že odporca nezistil skutočný stav veci tak, ako mu to ukladá § 33 ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko F. J. predložila rodný list, z ktorého vyplýva, že je matkou osoby Z. J., nar. XX.XX.XXXX, št. prísl. Belgicko.

Navrhovateľ ďalej namietal, že tieto skutočnosti mohol odporca zistiť tak, že by vykonal výsluch F. J., to však neučinil.

Taktiež navrhovateľ namietal, že nemal objektívnu možnosť zabezpečiť akékoľvek doklady, ktoré preukazujú existenciu osoby Z. J. a zabezpečenie ubytovania a finančných prostriedkov. Krajský súd tieto námietky vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko navrhovateľ mal podľa súdu dostatok času odporcovi preukázať svoj vzťah k maloletému Z. J., ak tvrdil, že ide o jeho syna. Skutočnosť, že by mal byť navrhovateľ otcom maloletého Z. J. vyplýva len zo svedeckej výpovede F. J., nakoľko v rodnom liste nie je uvedené meno otca. S uvedeným záverom krajského súdu sa navrhovateľ nestotožnil.

V zmysle § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku mal podľa navrhovateľa odporca so skutočnosťou, že má pochybnosti o existencii maloletého Z. J. a jeho vzťahu k navrhovateľovi navrhovateľa konfrontovať a dať mu tak možnosť, aby tieto pochybnosti rozptýlil, prípadne zaobstaral potrebné doklady.

Taktiež nemožno súhlasiť so závermi krajského súdu, že navrhovateľ mal dosť času, aby správne orgánu preukázal, že je otcom maloletého Z. J., nakoľko sa o ňom, ako aj o F. J. zmienil už 15.01.2015 pri spisovaní zápisnice. Odporca navrhovateľa nikdy na spornosť jeho tvrdení neupozornil, a to ani po spísaní zápisnice dňa 15.01.2015. Navrhovateľ tak nemohol vedieť, že odporca neakceptuje jeho tvrdenia o jeho vzťahu k F. J. a ich synovi. Závery krajského súdu tak podľa navrhovateľa nemôžu obstať.

Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku navrhovateľa, že odporca neskúmal efektívnosť a

účelnosť jeho zaistenia vo vzťahu k čl. 8 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odporca v napadnutom rozhodnutí neuviedol žiadnu konkrétnu úvahu, na základe ktorej by dospel k záveru, že zásah do rodinného a súkromného života navrhovateľa, jeho družky a syna je v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

Krajský súd k tejto námietke uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ má družku, avšak nebol preukázaný jeho vzťah k jej synovi Z. J., a preto nemožno hovoriť o obmedzovaní práva navrhovateľa na rodinný život. S uvedeným názorom krajského súdu sa navrhovateľ nestotožnil.

Z uvedeného podľa navrhovateľa vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že pod pojem súkromný a rodinný život je možné zahrnúť len vzťah navrhovateľa k jeho maloletému synovi. Takýto záver nie je správny, nakoľko rodinný a súkromný život navrhovateľa je potrebné skúmať aj vo vzťahu k jeho družke. Odporca sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal, a tak závery súdu prvého stupňa nemôžu byť správne.

Taktiež nesúhlasil so záverom krajského súdu, že námietky týkajúce sa efektívnosti a účelnosti zaistenia vo vzťahu k rodinnému a súkromnému životu navrhovateľa, jeho družky a maloletého syna si má uplatňovať v konaní o administratívnom vyhostení, nakoľko v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je zákonné zaistenie len také, ktoré je efektívne a účelné. Efektívnosť a účelnosť je tak povinný odporca skúmať aj v konaní o zaistení navrhovateľa, pretože účelné je len také zaistenie, ktoré môže naplniť účel, t. j. v prípade navrhovateľa neexistuje prekážka výkonu rozhodnutia v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru.

V podanom opravnom prostriedku navrhovateľ namietal, že nemal objektívnu možnosť preukázať odporcovi, že má zabezpečené ubytovanie a finančné prostriedky na pobyt. Krajský súd k tejto námietke uviedol, že navrhovateľ už v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 14.01.2015 uviedol, že má zabezpečené ubytovanie u svojej priateľky v Moldave nad Bodvou a má aj nejaké finančné prostriedky od svojej rodiny na zabezpečenie svojho pobytu na území Slovenskej republiky, avšak tieto skutočnosti správneho orgánu žiadnym spôsobom nepreukázal.

S uvedeným záverom podľa navrhovateľa nemožno súhlasiť, nakoľko pri spisovaní zápisnice dňa 14.01.2015 požiadal navrhovateľ o azyl, a tak nie je zrejmé, prečo by mal odporcovi počas azylového konania preukazovať finančné zabezpečenie pobytu a zabezpečenie ubytovania. Po tom, ako nadobudlo rozhodnutie Migračného úradu MV SR o neudelení azylu právoplatnosť dňa 27.04.2015, bol navrhovateľ ihneď predvedený na pracovisko odporcu za účelom pokračovania v konaní o administratívnom vyhostení. Navrhovateľa na potrebu náležitého preukázania finančného zabezpečenia pobytu a zabezpečenia ubytovania nikto neupozornil. Odporca navrhovateľa nielenže nepoučil o tom, že má tieto skutočnosti preukázať, ale k veci ani nevypočul jeho družku, ktorá by mohla pre navrhovateľa potrebné doklady zabezpečiť a potvrdiť zabezpečenie ubytovania. Záver krajského súdu, že námietky navrhovateľa nie sú dôvodné je tak podľa navrhovateľa nesprávny.

Taktiež má navrhovateľ za to, že rozhodnutie krajského súdu nemôže obstať, nakoľko tento pri jeho vydávaní vychádzal aj z vyjadrení odporcu, ktorými sa snažil konvalidovať nedostatky, vytýkané navrhovateľom v opravnom prostriedku.

Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby najvyšší súd nariadil jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu

Vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že navrhovateľ sa dňa 14.01.2015 dostavil na OCP PZ Košice v sprievode údajnej družky p. Ornely Tamášovej za účelom nahlásenia straty cestovného dokladu. Preverením a vykonanou lustráciou navrhovateľa bolo zistené, že sa nachádza na území Slovenskej republiky bez platných dokladov a bez povolenia. Z uvedeného dôvodu bolo začaté konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa, avšak počas správneho konania prejavil navrhovateľ vôľu požiadať o azyl a konanie bolo prerušené do rozhodnutia Migračného úradu MV SR o žiadosti o azyl.

Rozhodnutím Migračného úradu MV SR pod ČAS: MU-PO-6-25/2015-Ž zo dňa 11.03.2015 bola navrhovateľovi zamietnutá žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnená. Dňa 27.04.2015 bolo navrhovateľovi predmetné rozhodnutie vyhlásené, čím sa stalo vykonateľným a od tohto vyhlásenia sa navrhovateľ zdržiava na území SR opätovne neoprávnené, nakoľko nemá platný cestovný doklad alebo iný doklad oprávňujúci navrhovateľa na pobyt na území SR.

Dňa 27.04.2015 správny orgán pokračoval v konaní o administratívnom vyhostení navrhovateľa a bolo mu vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení z územia SR na územie Indie so zákazom vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu dvoch rokov do 27.04.2017. V súlade s ustanovením §83 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov nebola navrhovateľovi určená lehota na vycestovanie, nakoľko existovali dôvody na jeho zaistenie v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov za účelom výkonu administratívneho vyhostenia. K odvolacej námietke navrhovateľa týkajúcej sa efektívnosti a účelnosti zaistenia, odporca uviedol, že navrhovateľovi bola dňa 27.04.2015 správnym orgánom daná možnosť oboznámiť sa s podkladmi správneho orgánu pre vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení a rozhodnutia o zaistení a vyjadriť sa k postupu správneho orgánu pri realizácii administratívneho vyhostenia a zaistenia, ako aj k podkladom pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zaistení i k spôsobu ich zistenia, prípadne ich doplnenie v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zaistení bola s navrhovateľom za prítomnosti tlmočníka spracovaná zápisnica v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku, ktorá už v priebehu ako aj na záver jej spracovania, bola nahlas diktovaná a tlmočená a v ktorej mal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k jej podkladom i k spôsobu jeho zistenia, príp. mal možnosť jej doplnenia. Navrhovateľovi bol poskytnutý dostatok času na jeho vyjadrenie sa ako aj oboznámenie sa s podkladmi pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení a rozhodnutia o zaistení.

Navrhovateľovi bola daná možnosť vyjadriť sa aj k existencii prekážok administratívneho vyhostenia v zmysle § 81 ods. 1 a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, o ktorých bol dostatočne poučený. Na základe vyjadrenia sa navrhovateľa, neboli správnym orgánom zistené prekážky administratívneho vyhostenia v zmysle § 81 ods. 1 a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov na územie Indie a ani k jeho zaisteniu.

Správny orgán sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení zaoberal aj tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie a teda či zaistenie účastníka konania bude účelné a či účastník konania je vyhostiteľný, ktoré skutočnosti aj v odôvodnení rozhodnutia dostatočne odôvodnil, keď poukázal na preverovanie informácií týkajúcich sa dĺžky návratovej procedúry štátnych príslušníkov Indie a to v informačných systémoch policajného zboru. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 14.01.2015 uviedol, že v domovskej krajine mu nič nehrozí, nikdy tam nebol trestne stíhaný a nie je politicky aktívny. Za takejto situácie preto nemožno považovať odvoláciu námietku navrhovateľa za dôvodnú, pretože efektívnosť a účelnosť jeho zaistenia na účel výkonu administratívneho vyhostenia bola správnym orgánom dostatočne preukázaná a v rozhodnutí odôvodnená.

Z tohto dôvodu správny orgán preveril informácie uverejnené Úradom hraničnej a cudzineckej polície, Prezídia policajného zboru Bratislava zverejnené na intranetovej stránke, kde je uvedená dĺžka návratovej procedúry štátnych príslušníkov Indie. Preverenie bolo zistené, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach uviedol pod číslom písomnosti PPZ-HCP-SE-124-002/2015 zo dňa 12.03.2015, že na základe doterajších skúseností pri dĺžke vybavovania náhradných cestovných dokladov pre občanov Indie závisí od skutočnosti, či štátny príslušník Indie prejaví záujem vrátiť sa do domovskej krajiny. V prípade ak spolupracuje, vypíše žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu a z domovskej krajiny zabezpečí kópiu podporného dokladu, doba vystavenia náhradného cestovného dokladu trvá približne tri mesiace. V prípade ak štátny príslušník nespupracuje, je potrebné čakať na výsledky lustrácií, ktoré sú dopĺňané k žiadosti o náhradný cestovný doklad a v takomto prípade doba vystavenia náhradného cestovného dokladu môže byť dlhšia ako šesť mesiacov.

Z uvedeného vyplýva, že je účelné navrhovateľa zaistiť ako aj to, že výkon administratívneho vyhostenia je možné zabezpečiť po vystavení náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom.

Navrhovateľ nepredložil žiadny platný cestovný doklad alebo iný doklad oprávňujúci ho na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky a preto bol podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov

zaistený a umiestnený v UPZ Sečovce na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Odporca uviedol, že sa v odôvodnení rozhodnutia o zaistení s uvedenými podmienkami dostatočne vysporiadal. Podmienky na zaistenie navrhovateľa boli a naďalej sú splnené súčasne a odporca ich považuje za zákonné, efektívne a účelné.

Z dôvodu, že neboli relevantne zistené rodinné väzby a navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval bez platného cestovného dokladu a nepredložil žiadny platný cestovný doklad alebo iný doklad oprávňujúci ho na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky bol podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistený a umiestnený v UPZ Sečovce na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

S rodinným životom navrhovateľa sa správny orgán dostatočne vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia o zaistení. K námietke týkajúcej sa vyjadrenia k podkladom rozhodnutia odporca uviedol, že navrhovateľovi bola dňa 27.04.2015 správnym orgánom dostatočne daná možnosť oboznámiť sa s podkladmi správneho orgánu pre vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení a rozhodnutia o zaistení a vyjadriť sa k postupu správneho orgánu pri realizácii administratívneho vyhostenia a zaistenia, ako aj k podkladom pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zaistení i k spôsobu ich zistenia, prípadne ich doplnenie v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zaistení bola s navrhovateľom za prítomnosti tlmočníka spracovaná zápisnica v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku, ktorá už v priebehu ako aj na záver jej spracovania, bola nahlas diktovaná a tlmočená a v ktorej mal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k jej podkladom i k spôsobu jeho zistenia, príp. mal možnosť jej doplnenia. Navrhovateľovi bol poskytnutý dostatok času na jeho vyjadrenie sa, ako aj oboznámenie sa s podkladmi pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení a rozhodnutia o zaistení.

K námietke týkajúcej sa dĺžky zaistenia odporca uviedol, že odporca zisťoval pred vydaním rozhodnutia o zaistení, či je možné vykonať trest vyhostenia navrhovateľa, teda či zaistenie navrhovateľa bude účelné a navrhovateľ je vyhostiteľný. Útvorom policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach bola potvrdená účelnosť zaistenia, nakoľko po vystavení náhradného cestovného dokladu navrhovateľovi zastupiteľským úradom, bude možné navrhovateľa vyhostiť. Výbavenie náhradného cestovného dokladu je možné do 5 mesiacov, v prípade ak bude navrhovateľ spolupracovať, v prípade jeho nespolupracovania môže vydanie tohto dokladu trvať až 18 mesiacov. Vydanie náhradného cestovného dokladu je plne v kompetencii zastupiteľského úradu, taktiež jeho vydanie závisí aj od spolupráce navrhovateľa pri jeho vydávaní a správny orgán dĺžku vydávania tohto dokladu nemôže nijako ovplyvniť. Keďže doba zaistenia na výkon vyhostenia je podmienená vydaním náhradného cestovného dokladu, odporca preto určil dobu zaistenia navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný a to do vydania náhradného cestovného dokladu najviac však do 27.10.2015.

To, že bolo vydané rozhodnutie o zaistení s dobou najviac do 27.10.2015 neznamená, že navrhovateľ musí byť dovtedy zaistený a umiestnený v zariadení. V prípade ak bude spolupracovať a náhradný cestovný doklad mu bude vydaný skôr, bude aj skôr zrealizovaný a zabezpečený výkon jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. To znamená, že nebude čakať v zariadení až do doby, kým uplynie lehota zaistenia, ale jeho zaistenie bude skôr ukončené a bude vykonané jeho administratívne vyhostenie do domovského štátu.

K námietkam týkajúcim sa alternatívy zaistenia odporca uviedol, že odporca rozhodol, že nevyužije alternatívu zaistenia, nakoľko je to iba možnosť správneho orgánu a nie povinnosť v zmysle § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

Podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bolo vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-020/2015 zo dňa 27.04.2015.

Keďže sa navrhovateľ na území Slovenskej republiky zdržiaval bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt, a teda nebolo možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom administratívneho vyhostenia, bolo

zo zákonných dôvodov potrebné rozhodnúť o jeho zaistení a umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v spojitosti s vykonateľným rozhodnutím o administratívnom vyhostení č. s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-020/2015 zo dňa 27.04.2015.

Oporca poukázal na to, že v rozhodnutí o zaistení je podrobne odôvodnené, že zaistenie navrhovateľa je zákonné, dôvodné, účelné a efektívne. Dôvod zaistenia do dnešného dňa nepominul, nakoľko navrhovateľ nepredložil žiadny platný cestovný doklad alebo iný doklad oprávňujúci ho na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky.

Podanie opravného prostriedku na krajský súd a podávanie žiadosti o udelenie azylu sa odporcovi javí ako účelové s cieľom oddialiť, resp. zmať výkon administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky, a preto by mal byť účastník konania, podľa názoru odporcu, aj naďalej umiestnený zo zákonných dôvodov v ÚPZ Sečovce až do úspešnej realizácie administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Na základe uvedených skutočností odporca navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Oporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-023/2015 zo dňa 27.04.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zaistil navrhovateľa dňom 27.04.2015 na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 27.10.2015 na účel výkonu administratívneho vyhostenia a účastníka konania umiestnil do Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „ÚPZC Sečovce“).

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ dňa 14.01.2015 bez platného cestovného dokladu sa v sprievode svojej družky F. J. dostavil na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice, kde prišiel nahlásiť stratu cestovného dokladu, pričom uviedol, že na území SR sa zdržiava od novembra 2014. Keďže neoprávneným pobytom navrhovateľ spáchal priestupok podľa § 118 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a zároveň tým naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, správny orgán uvedeného dňa začal správne konanie podľa § 18 ods. 1 Správneho poriadku vo veci administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia SR, o čom bol navrhovateľ písomne upovedomený. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu, preto konanie vo veci administratívneho vyhostenia bolo prerušené rozhodnutím zo dňa 14.01.2015 č.k. PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-007/2015. Následne migračný úrad rozhodnutím pod č. ČAS: MU-PO-6-25/2015-Ž zo dňa 11.03.2015 (vykonateľné dňom 27.04.2015) žiadosť účastníka konania o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú zamietol. Správny orgán preto dňa 27.04.2015 požiadal o predvedenie účastníka konania zo Záhytného utečeneckého tábora v Humennom na OCP PZ Košice za účelom pokračovania v konaní o administratívnom vyhostení účastníka konania. Za prítomnosti tlmočníka I. X. D. bola dňa 27.04.2015 spracovaná zápisnica o vyjadrení, v ktorej navrhovateľ potvrdil prvotné vyjadrenie zo dňa 14.01.2015 a uviedol, že má záujem zostať na území SR, tak aby sa spolu so svojou družkou F. J. mohli starať o ich spoločného syna Z. J., nar. 17.05.2014. Správny orgán ďalej v rozhodnutí konštatoval, že účastníkovi konania bola daná možnosť oboznámiť sa s podkladmi pre vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení ako aj rozhodnutiu o zaistení, vyjadriť sa k postupu policajného útvaru pri realizácii administratívneho vyhostenia, k podkladom pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ako aj spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

V rozhodnutí odporca konštatoval, že podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení, je vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení zo dňa 27.04.2015 č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-4-020/2015 vydané Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Košice, ako aj skutočnosť, že účastník konania sa na území SR zdržiava neoprávnene bez cestovného dokladu. Správny orgán preto rozhodol o zaistení účastníka konania s cieľom zabezpečiť výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia SR, a o jeho umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach, za situácie, keď účastníkovi konania rozhodnutím o administratívnom vyhostení bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky dva roky a nebola mu uložená lehota na vycestovanie. V súvislosti so skúmaním

skutočností, či účastník konania je vyhostiteľný správny orgán zabezpečil podklady z intranetovej stránky Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru Bratislava, kde je uvádzaná dĺžka návratovej procedúry štátnych príslušníkov Indie. Zároveň konštatoval, že v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia, t. j. či bude možné zabezpečiť výkon administratívneho rozhodnutia, a či zaistenie účastníka konania je účelné a účastník je vyhostiteľný. V tej súvislosti poukázal na náležitosti návratovej procedúry štátnych príslušníkov Indie, a to aj vo vzťahu s nutnou spoluprácou účastníka konania pri vystavení náhradného cestovného dokladu. V súvislosti s alternatívami zaistenia podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov uviedol, že účastník konania správneho orgánu nepreukázal zabezpečenie ubytovania a ani nedisponuje finančnými prostriedkami na zabezpečenie pobytu vo výške uvedenej v § 6 označeného zákona (t. j. 56 eur na osobu a deň), preto takúto povinnosť účastníkovi konania neuložil.

V odôvodnení rozhodnutia odporca poukázal na článok 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/115/EES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (tzv. návratová smernica), podľa ktorého pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat alebo vykonať proces odsunu a to najmä, keď existuje riziko útoku alebo dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu. Zaistenie sa pritom vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou. Odporca vo svojom rozhodnutí v súvislosti so zaistením účastníka konania poukázal aj na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavu SR, ako aj ostatné platné zákony a konštatoval, že nezistil skutočností, ktoré by preukazovali, že dôsledky zaistenia by boli neprimerané, najmä z ohľadom na súkromný a rodinný život účastníka konania. Aj keď z vyjadrenia účastníka konania v zápisnici zo dňa 27.04.2015 vyplýva, že na území SR má družku, ktorá je štátnou občiankou SR, s ktorou podľa jeho vyjadrenia majú spoločného syna, maloletého Z. J., ktorý je štátnym príslušníkom Belgicka, tieto skutočnosti účastník konania nepreukázal žiadnymi dôkazmi a táto skutočnosť nebola potvrdená ani lustráciou v informačných systémoch, ktoré mal správny orgán k dispozícii.

Z vyššie uvedeného odporca vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že zaistením účastníka konania pre výkon jeho administratívneho vyhostenia nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd garantovaných v zmysle čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv, pretože takýto zásah je v súlade so zákonom a je nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzaniu zločinnosti ako aj ochrany práv a slobôd iných. V závere konštatoval, že v zmysle § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie pritom zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny nie je dotknuté.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250a ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. júla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP). V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250 ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa ods. 4 veta prvá citovaného ustanovenia štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 89 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny, ktorému bola uložená povinnosť podľa odseku 1 písm. b), je povinný zložiť peňažnú záruku vo výške a v lehote určenej policajným útvarom na účet Policajného zboru, zdržiavať sa na mieste, ktoré uviedol, a hlásiť zmenu miesta pobytu. Namiesto štátneho príslušníka tretej krajiny môže peňažnú záruku zložiť aj jemu blízka osoba.

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že nemal objektívnu možnosť preukázať odporcovi, že má zabezpečené ubytovanie a finančné prostriedky na pobyt. Krajský súd k tejto námietke uviedol, že navrhovateľ už v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 14.01.2015 uviedol, že má zabezpečené ubytovanie u svojej priateľky v Moldave nad Bodvou a má aj nejaké finančné prostriedky od svojej rodiny na zabezpečenie svojho pobytu na území Slovenskej republiky, avšak tieto skutočnosti správnomu orgánu žiadnym spôsobom nepreukázal.

Uvedená odvolacia námietka v spojení s námietkou, že odporca nevykonával náležité dokazovanie na posúdenie jeho vzťahu k F. J., ktoré by bez pochyb potvrdilo alebo vylúčilo možnosť uloženia miernejších opatrení v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov bola podľa odvolacieho súdu dôvodná.

Predovšetkým bolo možné odporcovi vytknúť, že dokazovaním (výsluchom navrhovateľa a prípadne svedkyne neobjasnil jeho vzťah k osobe p. F. J.), ktorú navrhovateľ označil za družku, ktorá sa v jeho v sprievode dostavila dňa 14.01.2015 na Oddelenie cudzineckej polície za účelom nahlásenia straty cestovného dokladu navrhovateľa.

Odporca bližšie neskúmal možnosť uloženia miernejších opatrení v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov, hoci zo zápisnice o vyjadrení účastníka konania zo dňa 27.04.2015 vyplýva, že navrhovateľ uviedol, že na Slovensku má družku F. J., nar. XX.XX.XXXX, s ktorou už má syna Z. J., nar. XX.XX.XXXX a jeho družka je t. č. opäť tehotná.

Posúdenie vzťahu navrhovateľa s F. J., bolo nevyhnutné nie len z hľadiska posúdenia možnosti navrhovateľa zabezpečiť si ubytovanie ako aj finančné prostriedky na pobyt, ale aj z toho pohľadu, či je splnená zákonom stanovená podmienka v zmysle § 89 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, teda, či v jeho prípade prichádza do úvahy, aby namiesto navrhovateľa zložila peňažnú záruku jemu blízka osoba, najmä či v prípade F. J. ide o jemu blízku osobou, pretože z ustanovenia § 89 ods. 5 vety druhej zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že namiesto štátneho príslušníka tretej krajiny môže peňažnú záruku zložiť aj jemu blízka osoba.

Pokiaľ krajský súd námietku navrhovateľa vo vzťahu k vylúčeniu aplikácie miernejších opatrení v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov vyhodnotil za nedôvodnú, odvolací súd sa s jeho názorom nestotožnil. Uvedená námietka totiž bola podľa odvolacieho súdu spôsobilá spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa, pretože odporca nevykonával náležité dokazovanie, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností vylúčilo možnosť aplikácie miernejších opatrení v zmysle zákona o pobyte cudzincov.

Posúdenie vzťahu navrhovateľa s F. J. a jej synom - maloletým Z. J. bolo nevyhnutné aj z pohľadu

posúdenia, či zaistením navrhovateľa pre výkon jeho administratívneho vyhostenia nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd garantovaných v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv, teda do jeho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

Odvolací súd považoval za dôvodnú námietku navrhovateľa, že krajský súd celkom nesprávne pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu vychádzal z dodatočných vyjadrení odporcu, ktorými sa snažil konvalidovať nedostatky vytýkané navrhovateľom v oprávnom prostriedku, pričom rozhodujúcimi boli dôvody uvedené v rozhodnutí odporcu, tie však neboli preskúmateľné.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozsudku sp. zn. 1Sž/5/2015 zo dňa 06.02.2015, v ktorom sa uvádza, že „vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením, resp. doplňujúcim vyjadrením odporcu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať, resp. absentujúce argumenty odporcu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť odporca, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmajacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov“, od ktorého nemal dôvod sa odkloniť ani v tejto prejednávanej právnej veci.

Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s názorom krajského súdu, že námietky navrhovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o neprimeranom zásahu do jeho práva na rodinný a súkromný život boli nedôvodné a že postačilo, že správny orgán sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení zaoberal tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie a či účastník konania je vyhostiteľný.

Odvolací súd musí na tomto mieste zdôrazniť, že predmetom súdneho preskúmania bolo rozhodnutie o zaistení cudzinca, ktorý v správnom konaní tvrdil, že na území Slovenskej republiky má družku, s ktorou má maloletého syna a narodenie ďalšieho dieťaťa jeho družka očakáva.

Odporcovi bolo možné vytknúť, že svoj záver o tom, že zaistením navrhovateľa dochádza k prípustnému zásahu na rešpektovanie práva na rodinný a súkromný život, ktorý je v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru neodvodil z podrobného skúmania rodinného a súkromného života navrhovateľa a už vôbec zo skúmania, či nedôjde aj k zásahu do práv dieťaťa, ktorého najlepší záujem musí správny orgán pri rozhodovaní o tak citlivej otázke ako je zaistenia cudzinca na účel administratívneho vyhostenia sledovať. Odporca sa nemohol uspokojiť pri skúmaní rodinného a súkromného života navrhovateľa len zistením, že osoba menom Z. J., nar. XX.XX.XXXX, nie je evidovaná v Informačnom systéme PZ. Rovnako tak neobstojí názor krajského súdu, že súkromný a rodinný život navrhovateľa bolo potrebné skúmať len vo vzťahu k maloletému Z. J., ktorého vzťah nebol preukázaný. Krajským súdom vyslovený názor, že tým, že nebol preukázaný vzťah navrhovateľa k jej synovi Z. J., nemožno hovoriť o obmedzovaní práva navrhovateľa na rodinný život, je podľa odvolacieho súdu neudržateľný.

Ako dôvodne namietal navrhovateľ, pod pojem súkromný a rodinný život je možné zahrnúť nie len vzťah navrhovateľa k maloletému Z. J., ale potrebné ho bolo skúmať aj vo vzťahu k jeho družke. Odporca na posúdenie existencie rodinného a súkromného života navrhovateľa nevykonával okrem výsluchu navrhovateľa a dopytu na Informačný systém PZ žiadne dokazovanie. Podľa odvolacieho súdu nie je pritom rozhodujúce, že navrhovateľ v štádiu konania pred krajským súdom nepreukázal svoj vzťah k maloletému Z. J. rodným listom maloletého, v ktorom by bol uvedený ako otec maloletého.

Rodný list maloletého, v ktorom meno otca dieťaťa nie je uvedené, totiž nie je žiadnym dôkazom toho, že navrhovateľ nevedol s matkou maloletého F. J. a s maloletým Z. J. rodinný život.

Pre posúdenie, či navrhovateľ žil pred rozhodnutím odporcu o jeho zaistení s F. J. ako družkou a či vychovávali spoločne maloletého Z. J., nie je rozhodujúci rodný list dieťaťa, ale skutočnosť, že žili ako rodina a to bez dôkladného dokazovania, a to výsluchom svedkov (vrátane F. J.) nie je možné posúdiť. Preto záver odporcu, že zaistením navrhovateľa dochádza k prípustnému zásahu do práva na rodinný a súkromný život v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru je za takejto neobjasnenej dôkaznej situácie predčasný. Najvyšší súd musí na tomto mieste zdôrazniť, že v prípadoch týkajúcich sa detí zohrávajú pri posudzovaní primeranosti zásahu do rodinného života úplne zásadnú úlohu ich najlepšie záujmy (porov. rozsudok veľkej komory ESĽP vo veci Neulinger a Shuruk proti Švajčiarsku, 06.07.2010, sťažnosť č. 41615/07).

ESĽP v minulosti už konštatoval porušenie článku 8 Dohovoru v situácii, keď vnútroštátne orgány

neprikladali dostatočnú váhu záujmom detí (pozri napr. Nunez proti Nórsku). Nemožno tiež odhliadnuť od neodmysliteľného psychického tlaku, ktorý na navrhovateľovu rodinu, (pokiaľ sa jej fungovanie podarí spoľahlivo pred odporcom objasniť) celé konanie o jeho zaistení za účelom výkonu správneho vyhostenia vytvára (porov. Jeunesse proti Holandsku).

Na stupnici závažnosti zásahu „podstatný - mierny - nízky“ by súkromný a rodinný život navrhovateľa, pokiaľ sa podarí preukázať (odporca totiž doposiaľ existenciu rodinného života navrhovateľa nevyvrátil) bol v prípade realizácie správneho vyhostenia, ktoré je účelom zaistenia by bol podľa odvolacieho súdu podstatný.

S ohľadom na najlepšie záujmy dieťaťa by podľa Najvyššieho súdu nebola dosiahnutá spravodlivá rovnováha medzi ochranou rodinného života navrhovateľa a ochranou protichodného verejného záujmu na zaistení navrhovateľa za účelom jeho vyhostenia.

Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že nemožno zovšeobecňovať v tom zmysle, že by rodinný život a najlepšie záujmy detí mali vždy paušálne prevážiť nad verejným záujmom na zaistení cudzinca za účelom vyhostenia konkrétnej osoby. V každom konkrétnom prípade je naopak nevyhnutné vychádzať z kritérií, ktoré stanovil vo svojej judikatúre EŠLP tak, aby bola dosiahnutá spravodlivá rovnováha medzi ochranou rodinného života navrhovateľa a ochranou protichodného verejného záujmu na zaistení navrhovateľa za účelom jeho vyhostenia.

Za dôvodnú považoval odvolací súd aj námietku navrhovateľa, že sa krajský súd dostatočne nezaoberal námietkami efektívnosti a účelnosti zaistenia vo vzťahu k posúdeniu primeranosti zásahu do jeho práva na rodinný a súkromný život.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že zaistenie cudzinca je prípustné len za presne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým Ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Musí sledovať vymedzený účel, teda zabrániť neoprávneného vstupu cudzinca na územie Slovenskej republiky alebo realizovať jeho vyhostenie alebo vydanie. Rovnako podľa článku 15 ods. 1 návratovej smernice môžu členské štáty zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého návrate prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo výkonu odsunu, najmä v prípadoch, keď existuje riziko úteku alebo dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu alebo odsunu alebo ich inak sťažuje (...).

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporca sa účelnosťou a efektívnosťou rozhodnutia o zaistení, nezoberal, táto námietka bola dôvodná a bolo povinnosťou krajského súdu sa touto námietkou zaoberať, najmä z pohľadu namietaného porušenia čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to nie len vo vzťahu k synovi jeho družky, ale aj družke, s ktorou podľa tvrdení navrhovateľ očakáva narodenie ďalšieho dieťaťa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s odvolacími námietkami navrhovateľa ohľadne efektívnosti a účelnosti jeho zaistenia dáva do pozornosti právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, z ktorého vyplynulo, že konanie o zaistení, ktorého sa týkala prejednávaná sťažnosť a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Uvedené konštatovanie podľa ústavného súdu vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým bolo v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. V zásade tu platí úplne tradičný koncept nevyhnutnosti v zmysle hľadania menej závažného zásahu do základných slobôd. Výnimkou je situácia, ak samo vnútroštátne právo zakotvuje podmienku nevyhnutnosti. Vtedy sa z pohľadu EŠLP posudzuje nevyhnutnosť v rámci posúdenia zákonnosti zaistenia. Slovenská právna úprava požiadavku nevyhnutnosti neupravuje, preto tento prvok nie je potrebné takto skúmať. V tomto zmysle nie je podľa ústavného súdu správny argument sťažovateľa nevyhnutnosťou. To však neznamená, že zaistenie môže byť svojvoľné. Jeho limitom je práve naplnenie účelu, a to realita vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou.

Podľa ústavného súdu obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho

účelom je úzka súvislosť. I keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu. Pri osobnej slobode je veľmi bezprostredne, priam na nerozlíšenie previazaný hmotnoprávny a procesnoprávny komponent. Nie je náhoda, že práve ochrana osobnej slobody je tak podrobne upravená v ústave a dohovore.

Z citovaného nálezu ústavného súdu vyplynulo, že konanie o zaistení, ktoré je predmetom súdneho prieskumu a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované.

Limitom naplnenia účelu zaistenia, aby sa predchádzalo svojvôli pri zaistení je realnosť vyhostenia, teda vyhostiteľnosť cudzinca, pričom odvolací súd dáva do pozornosti, že konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Bolo preto povinnosťou krajského súdu relevantne posúdiť, či správne orgány s riadnou starostlivosťou pristupovali k prevereniu možnosti vyhostenia navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, resp. tretej krajiny.

Pokiaľ teda navrhovateľ namietal, že odporca zaistil navrhovateľa v rozpore s účelom a efektívnosťou inštitútu zaistenia, krajský súd sa nemohol vyhnúť tejto námietke s odkazom, že námietky presahujú rámec súdneho prieskumu rozhodnutia o zaistení a nesúvisia s prejednávanou vecou.

Najvyšší súd na rozdiel od názoru krajského súdu dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnené námietky boli spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd vychádzal z toho, že zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citelný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým Ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom.... (písm. f/) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).

Zo všetkých zmienených právnych dokumentov, podľa Najvyššieho súdu SR, vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa vzťahujúcej judikatúry EŠLP môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhostovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie či vydanie (napr. rozsudky EŠLP zo dňa 25.06.1996 Amuur proti Francúzsku, zo dňa 05.02.2002 Čonka a ďalší proti Belgicku, zo dňa 27.11.2003 Shamsa proti Poľsku, zo dňa 25.01.2005 Singh proti ČR, zo dňa 27.01.2008 Rashed proti ČR, zo dňa 12.02.2009 Nolan a ostatní proti Rusku, zo dňa 19.02.2009 A. a ostatní proti Spojenému kráľovstvu).

Rovnako podľa čl. 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej len smernica 2008/115/ES) môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo výkonu vyhostenia, najmä v prípadoch, kde hrozí nebezpečenstvo skryvania alebo dotýčny štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikrčiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade účinne uplatnené iné

dostatočné účinné avšak miernejšie donucovacie opatrenia.

Akékoľvek zaistenie musí trvať čo najkratšiu dobu a iba dovtedy pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou učené úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu). Pokiaľ sa ukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať alebo prestali existovať podmienky uvedené v ods. 1, stráca zaistenie odôvodnenie a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená (čl. 15 ods. 4 smernice 2008/115/ES).

Podľa Súdneho dvora Európskej únie návratová smernica zavádza presný postup, ktorý majú členské štáty použiť pri navrátení neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín a stanovuje poradie jednotlivých po sebe idúcich fáz, ktoré tento postup zahŕňa.

Odvolačný súd preto upozorňuje na nutnosť eurokonformného výkladu zákona o pobyte cudzincov práve s ohľadom na existenciu návratovej smernice a povinnosti implementácie jeho obsahu do vnútroštátnych právnych noriem.

A práve za použitia takéhoto výkladu dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a pokiaľ krajský súd rozhodnutie napriek uplatneným námietkam navrhovateľa tieto vyhodnotil za nedôvodné a rozhodnutie odporcu potvrdil, najvyšší súd sa s názorom krajského súdu nestotožnil a dospel k záveru potreby zmeny jeho rozsudku tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd sa nestotožnil s vysloveným názorom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu bolo potrebné potvrdiť ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa §220 OSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O povinnosti bezodkladného prepustenia navrhovateľa zo zaistenia odvolací súd rozhodol podľa § 250sa ods. 7 OSP, podľa ustanovenia ktorého súd v rozhodnutí, ktorým zruší a vráti rozhodnutie o zaistení na ďalšie konanie, zároveň nariadi bezodkladné prepustenie osoby zo zaistenia.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1a 2 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci, ich náhradu trov priznal vychádzajúc z vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 2.225,06 Eur titulom trov právneho zastúpenia.

Trovy konania pred krajským súdom predstavujú: 4 úkony právnej služby 559,32 Eur (každý za 139,83 Eur) - 1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky), 2/ podanie opravného prostriedku (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky), 3/ účasť na pojednávaní dňa 01.06.2015 (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky), 4/ ďalšia porada s klientom dňa 04.06.2015 (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky); režijný paušál 33,56 Eur (za 4 úkony právnej služby, každý za 8,39 Eur); cestovné náklady 168,08 Eur (566 km pri spotrebe 7,7 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,480 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km Žilina - Sečovce a späť - prevzatie právneho zastúpenia); náhrada za stratu času 214,40 Eur (prevzatie právneho zastúpenia); cestovné náklady 152,44 Eur (514 km pri spotrebe 7,7 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,488 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km Žilina - Košice a späť na pojednávanie dňa 01.06.2015); náhrada za stratu času 195,72 Eur (pojednávanie dňa 01.06.2015); cestovné náklady 168,08 Eur (566 km pri spotrebe 7,7 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,480 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km Žilina - Sečovce a späť - prevzatie právneho zastúpenia); náhrada za stratu času 214,40 Eur (prevzatie právneho zastúpenia); 341,20 Eur DPH, celkom 2.047,20 Eur.

Trovy konania pred najvyšším súdom predstavujú: 1 úkon právne pomoci 139,83 Eur - podanie odvolania (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky); režijný paušál 8,39 Eur (za 1 úkon právnej služby za 8,39 Eur); 29,64 Eur DPH, celkom 177,86 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.